

Krv Kristova

Godine 1786., dne 6. prosinca rodio se u Rimu Gašpar od Buftala. Bio je dijece stromadske, ali poboznički roditelja. U mladosti je veoma napredovao u naučenju, ali i u kropicima. Postao svećenik i hodoce da propovijeda poganima Krista raspetoga. To mu nije bilo dobro. Kao što postao osnovatelj i članom "Kongregacije Misionara od preveste Krvl Isusove".

Gašpar je vanrednom poboznošću stvao presv. Krv Isusovu. U svim svojim propovijedima usazdjeo bi govorio o prednjeđu Krista Isusova, o toj neizmjerenoj cijeni spasenja. Svom je revnještu nastojao, da se ta poboznost na daleko i široko rasprši. U tom je uspio. On se doista raspršila: u Francuskoj, Italiji, Španiji, Njemačkoj, Poljskoj, Sjevernoj, Egipatu, Indiji, Kitaju i u najudaljenijim krajevinama.

Bog mu je dao, da je u dubu vježe putio strašne kazne, koje će ljudi stiši poradi svakojakih teških grijeha. Onda bi suzum očima molio svoju braću, da bez prestatka prikazuju nebeskom Ocu presv. Krv Isusovu, da se udostoji poradi Krv Svoja Sina odvratiti teške kazne od svjetla. Propovijedao je, da će sigurno nači milosrde kod Božia, oni koji budu Krv Isusovu osobitom načinom poštivali. On znade iz svoga iskustva, kako se ovom poboznošću može utaziti srdžba Božja i postići milosrde.

Godine 1837., bijesnila je u Rimu strašna kuga. Gašpar je još živio. Na stotine ljudi umiralo u jednom danu. Po načetu samoga pape Grigora XVI. (1831.-1846.) držao je o. Gašpar misije u više rimskih crkvi. Kod toga je vršio poboznost k presv. Krvl Isusovoj. I kuge je nestale. Papa je nadario ovu poboznost velikim crkvenim oprostiljem i odobrio Gašparu osnutak Kongregacije preveste Krvl Isusove.

Godine 1849. nastala je revolucija u Rimu i papa Pio IX. (1846.-1878.) morao je prebuhnuti bježati iz Rima u Gaetu. Malo je bilo nade, da će se tako brzo vratiti. I baš tada naredi papa, da se skup godine u ciljnoj katoličkoj Crkvi imade slaviti početkom mjeseca srpnja svetkovina dragoćeve Krvl Isusove. Očito pomoći ove poboznosti Papa se brzo povratio u Rim. Gašpar od Buftala umre 28. prosinca 1837. Proglašen je blaženim 18. prosinca 1904.

Poboznost preveste Krvl Isusove primetio svoju poboznošću i propovijedanjem raznji muški duhovnih redova u Katoličkoj Crkvi, osobito: Pasionisti, Sluzbenici Marijini (Sercisti), Misionari prednjeđe Krvl Isusove i čenski red "Sestre prednjeđe Krvl Isusove". Te se sestre redovnica mnogo bave uzgojem mladeži i školom, te njegom hodočasnikom. I kod toga ujete i uspiruju ljudi, koju katoličku Krvl Isusovu.

Ova poboznost imade svoje pretećje još iz apostolskog doba. Prvi i najveća hodočasnica božanske Krvl Isusove bila je bl. Dj. Marija. Ona je tri sata stajala pod križem na Katalvariju. Svojim očima gledala grozno muke i bol Svoja Sina i promatrala, kako iz svih rana. Njegova tijela teče oblačna krv na zemlju. Znala je, da se ta presveta Krv trbuje i teče, da se oni zadovoljili Pravdi Božjoj za naše grijehi i ispršili nam se svaki milost, pomirenje svjetlosti, ponovljivanje i oproštanje naših grijeha. Njio je kaša Svetokupitelj našoj pod križem najveća utjeha promatrati divnu djelu Božju, a načelo muku, smrt i rane i proljevanje Krvl Spasiteljeve za otkupljenje svjetlosti.

Duh apostola Kristovih i njihovo propovijedanje osobito se odražava u rječima sv. Pavla: "Ako križ Jarača i jungs i postup pepele junilje nečita posvetođe na čistoču tjelesnu, koliko će vise Krv Kristova, koji je Duhom svetim samoga sebe prikazao neokajalnim Bogu, očistiti savjes vašu od djela mrtvih, da sluzimo Bogu životom." (2d. 9.). Sv. Pavlo piše starješinskim Efeskim: "Pazite, dakle na sebe i na sve etato, nad kojim vas Duh sveti postavlja, da pasete Crkvu Božju, koju ste kriju svojome (Dj. Ap. 20. 28.). Zaslužana Krv Kristove prolivene na križu imamo zahvaliti sve što smo nam na nebu i na zemlji: Crkvi Kristovoj, Bezgrješnoj Začeće, sve svete na nebu, sve kreplosti i svetost pravednosti na nebu, zemlji i u čistilištu, oslobođenje iz čistilišta, sve svete Sakramente, sv. Misu i njezine plodove. Sve dobro na nebu, na zemlji i u čistilištu.

APOLOGETSKI KUTIĆ

Bog je svudašnji

Bog je svagđe. Na nebu, na zemlji i na svakom mjestu. Bog nije ograničen nikakvim prostorom, jer je prostor nastao tek tada, kada je Bog stvorio. Nazočnost se Božja nije promijenila odnosno proširila stvaranjem svijeta, kao što se ni sunce ne mijenja time, što obusjava ovaj ili onaj predmet više. Jer Bog nije vezan na prostor, zovemo Ga i neljernjnjem.

Sveti Pismo govori o Božjoj nazočnosti ovako: "Bog nijedaleko niti od jednoga nas, jer u Njemu živimo, mićemo se i žejemo" (D Ap. 17.27). Poboznički pjesnik David sav ušišen pjeva u psalmu o Bogu: "Kamo da idem ispred Duha Tvog, i kamo da vježlim pred vama? Da užudem na nebo, Ti si onđe, da idem u pakao, onđe si. Da uzmem kriš od zore i da se naštam nakraj mora. Tvoja me kaže način onamalo iši, i Tvoja me desnači država." (Psl. 138. 7-10).

U shvatanju Božje posvudašnosti može nam pomaže mašta. Za ovo je potpunje sposoban samo razum. Razum je naša kaže: Posvudašnost je Božja, slična mužnina i vječnim istinama. Svako je djevo veće od svoje časti. Ova je istina vječna i svuda se nalazi. Njena vječnost je našim, ni o prostoru, ni o vremenu. Kad nebi nijeste nikogu bilo, ona bi istina ipak poстојala. Može se svemir povećati i ljudi umnožiti makar koliko, svuda i uvijek će biti cijelo veće od svoje česti, svuda će vlasti dati ova istina. Neko biće ne može u isto vrijeme biti nebiti. Ova je istina vječna i posvudašnja. Ima i drugih takvih istina. Tako je i Bog odvijeka i svuda.

Bog je nazoran u svemini, kao što smo mi naznačni svemu što gledamo. Na to nas upružuje Sveti Pismo, kad

kaže: "Sve je golo i otkriveno pred očima Njegovim" (Hebr. 4. 13). Bog je nazoran cijelom svojom biti u čitavom svemiru i svakom dijelu svemira, kao što je čitava duša nasnoća u čitavom tijelu i u svakoj čestti tijela. Bog je nazoran i svuda izvan prostora poput mora, koje se nalazi svuda naoko sružive, koju je sasvim prožeo i spasio.

Posebnim načinom boravi Bog s ljudima, za koje se narodilo brine. Tako je Bog bio nazoran s patrijaršima, koje je posebno poučavao i objavljivao u svoju volju. Bog posebno boravi sa svima ljudima, koji su pravedni. S njima je Bog u prijateljkoj vezi po milosti. I u Kristovoj je Crkvi, a to je Katolička Crkva, Bog posebno načinom prosvjetjuje, upravlja i posvećuje. Svetima je u nebu bliži nego drugim stvorima, jer Sveti u nebu licem u lice Boga gledaju, Boga ljube i u Njemu uživaju. Bog boravi posebno i ljudskom Kristovom naravom, jer ju je nezadrživoj slijedio s Božjom naravu i drugoj božanskoj osobom. Konačno, Bog boravi posebnim nadinom i u svetim mistima kako što su naše crkve i kapеле. To su sveta mjesto, jer su izuzeta od obične uporabe i određena samo za štovanje Boga.

Istina: Bog je svudašnji — ima za naš svagđanje život velikog značenja. Nigrđe i nikada nismo sami. Nemja u svemiru mjestu, kamo bi se mogli Bog sakriti. Svuda se nalazimo u Božjem načoru. Svuda smo u društvu s Bogom. Kako brižno pazimo, da u načočnosti ljudi ne učinimo ništa, što je zlo, ružno, nečasno ili prijekora vrijeđno! Ako smo pak po slabosti ljudskog takova šta učinili, stid nas je, ispričavamo se i molimo za oproštenje. Još više treba da se čuvamo zla, kad ponišlimo, da smo neprestano u načočnosti Božjoj, jer sve je golo i otkriveno pred očima Njegovim.

Liturgijska lica

Ista Krist je odredio, da mogu izvršavati bogoslužje same posebne osobe, za to posvećene. Ovakvim osobama kažemo klerici. Klerika ima dvije vrste:

Nisi klerici:

1. Oni, koji imaju tonzuru (izrezanu krunu u kosi na tijenu glave). Primjerom tonzure postane iz laika klerik.

2. Oni, koji su primili četiri niža posvećenja:

a) vratari (tice se sada samo samostan, sazivaju ljudi, k bogoslužju);

b) lektori, koji kod bogoslužju čitaju Sv. Pismo;

c) eksorcisti, koji izganjuju nečiste duhove;

d) akoliti, koji nose izravne daruve za službu Božju i užtu svjeće.

Visi klerici:

1. Subdakon: čita poslanicu kod svećane sv. Mise, brine se za liturgijsko posude. Samo njemu je dozvoljeno prvo pranje kafećog rublja.

2. Dakon: u prvobitnoj katoličkoj crkvi glavna je njegova zadata bila, da se brine za siromaše. Sada čita Evangeline kod svećene sv. Mise, propovijeda, krsti i očihi sv. Pričest, kad je svećenik zaprijećen.

3. Svećenik (presbiter): nema punu moć svećenstva. On je pomoćnik biskupa. Dijeli svete sakramente.

4. Biskup: ima punu moć svećenstva. Dijeli svetu potvrdu i zaređuje svećenike.

— — —

KATOLICIZAM MEDU MONGOLIMA

Katolički misionari dodili su medu Mongole već 1866., g. no do danas nisu uspjeli da ih trajnije predobiju za katoličku vjeru. Razlog je tome, što je mongolski narod život nomadski, pa je stoga i djelovanje svećenika isprežno. Isto je i u Mongoli nekad bilo strah i tretje Europe, danas oni zbog raznih bolesti izumrli, te broje svega 3 i pol milijuna duša. Kad lika medu Mongolima ima danas oko 280.000 ljudi. Na ovaj broj otpada samo 1 urođenički svećenici. Stoga čuhovno patroli moraju još uvijek vratići strani misionari, pa je to još jedan razlog što katolicizam još uvijek nije uspio da se dublje ukorijeni.

kroz dezelje krojnje, raspu se u sitnim kolitincima po mahovnici tlu. Lijana ridi, kako medu ličem proviruti plave krpice neba, gleda, kako sitni čipkasti oblačni sitni nad evršem žutme, i pritini joj se, da to zadovoljni ljudi seću medu vrijedima...

Podigne vjeđe i zađudi se Mjeseči ljupeke i u svjetli idiličnosti žumatskog krajolika oči joj ugledaju polunaranu nutritinu pripreto uugleni vrake kolibice. Umjesto vlažnih mirisa zemlje i bilja držakaju je ugodični mirisi pečenih vrganja. Nepoznata mlada žena vrize se kraj ognjista prieđi vrzane na tavicu. Dvoje polugode dječje eli i skakajuće okolo klimava stola i vjeđe se o noge čvrsta i okrupnja mukla, a licem kao od bovine salivenim i prsimu anđelima ruttavima. Lijana osjeti pod sobom tverdo ležište kreveta i bude joj sve jasno. Ugleđar ju vjeđajući našao u klimu uenu i budi svijesti i ponje i u svoj dom, da ne noći medu kumovom zvijezdom. Žene skine tavicu s vatre, raspe ispršeni sadržinu u zemljumu adjeju i postavi je na stol. Odjedno svakom djetetu krušku crnu kruhu, mlade posadi sebi u Krilo, dok se starije već same popelo oču na Koljen.

Tata, znač, što je veselo bilo danas kod kuće — uključiva se malisan. Doletjeli su dvije ptice pod naš preosor. Nadje su mircu na semiju pa bez okoljanja stade da se goste. Znač, jedna je grčko brbjadja. Kljuc, kljuc, pa prebači, zlajoc, zlajoc, pa pričaj! I nikoli kraja. Slijeguno je to bila stara, pa je malođak pričala ljepe prite. Već sam mislio, da će razbarati, o čea prite. Kad li se dotušila naša Mica. Pritaj se uza zid, pa sve mijeri. Kako će omastiti brk. Skočak je:

— Šic! Micu Njiju za teze,

Ona arđito išeksi zube i smugne im kuće. Ali, kad sam se okretnuo, nije bilo ni priča. Pobjegao.

— Tako si se ljepe zabavio danas —

— Ljepo, I glijev sam brao,

— A jedi li dobro pašio na sekicu?

— Pitaj mamu! Nadam se, da je zadovoljan.

— Tako? Onda sam i ja zadovoljan. Teder prekrši se pa da veteramo uime Božje. U radu i veselju proveli smo dan, misli.

PODLISTAK

Priča o sretnom čovjeku

Sklopjene vjeđe, slomljena srca privila se uz gladko lipno deblo i čeka. Suronje trepavice blještje na mjesecu koji je poskrpane dragućinom. Mlizi dozrelih krušaka kapaju kroz koprive miraka, koji je ovo neovisnjajuće grande krošnja. Šire se vrtom; padaju na zemlju zajedno s rozom, što se hvata trave i cvjetnim grumenjem. Zrakaveli slizuju nujne skladnije kranjnice ljeta. I šta se više mijecje penje nad očvjeđe voćaka, popijeve im postaju snažne. Lijana je uviđala mjesec, koja se razpreže voćnjakom, ne osjeća mirisa, što plove zrakom, ne čuje skladnije zvukove zrakavčeve pjesme. Ona čeka i zaboravlja se — osim tuga i omoga, koji će modra doček, da joj spasi na snuti obujedla jedina. Kad je zatajio umijeđe najboljih ljeđenika, vravča i mudracu, dočao je stari svetozadar. Zor i pokušao gačiti, a u početku je bio ugašen. Tako je sreća srušena.

— Nisi sreća i zadovoljni čovjek, i nešto drugi, niti vjeđe, niti vjeđe.

— Ne, Zor! Nema sreća, nema zadovoljnost, nema ljeđenja, niti vjeđe. Tvoji ljudi, svi moji ljudi, koji sam poslala da traže količinu zadovoljne čovjeku, vravču, mudracu, stradajući Žor. Dokle će još patiti ubogu dijetu? Zagata usta moram prepustiti smrти?

— Nisi sreća, da nema zadovoljnih ljudi, ima ih, Lijana. Tek — treba ih poslati. Posljeti putu nisi pravo abutavci amiozni rijeđi. Ti treba da podesi u potragu za količinom zadovoljstva. Žorino ti to možeš učiniti i jedino ti ćeš je nadići.

— Zar sama?

— Sama,

Vjetar zašumi u krošnjama, starac se zamakne za sjenicu. Nod int zamete trage.

Ljepa Lijana po svijetu. Putuje od grada do grada, od selo da celu. Uzla u dvor, velikaa i plimeti, svrša se u kuće božatice. Mudraca, ratnika i umjetnika, bača se pred prijateljima careva i kraljeva. Svuda traži zadovoljnu čovjeku, i nigdje ne nalazi eno, što zeli. Lijana na zaprje, počare, pođe, Šuda shrana umorom i napornom, ali ne sustaje. Dile se iz svakoga pada i nastavlja myno putovanje prema daljom cilju. U gusto nepruglednoj žumi pada iscrpljena gladi, srušena od umora. Sunčane zrake probiju

